

Mire, fuerza hemos tenido ¡toda!, nos sobra la fuerza (*veus*), lo que nunca hemos encontrado es su apoyo. Ustedes solo han entendido que había que cambiar el modelo de financiación cuando se han sentado en los sillones azules. (*Se sent una veu que diu: «¡Sí, señor!»*) (*Aplaudiments*) Han tocado sillón, han tocado sillón y han tenido necesidad de cambiar el modelo de financiación. Esa es la diferencia. Porque ustedes nunca miraron por los intereses de los valencianos, miraron por su sillón, única y exclusivamente.

Y permítame que le diga una cosa, creo que usted debería de saber la diferencia entre déficit y deuda, entre déficit y deuda. Ha tenido un error, ha sido un lapsus y yo lo entiendo.

Pero, mire, en cualquier caso, le voy a decir que si esa cifra que usted ha dado es así –y la Sindicatura de Cuentas recientemente en comparecencia a estas Cortes lo ha dicho–, la factura del abandono socialista a esta comunidad es superior a 23.000 millones, que es el pago de proveedores.

Si eso fuera así, usted sabe –igual que yo– que nuestra deuda real sería solo de 14.000 millones, el 1,4% del PIB.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ibáñez.

El senyor Soler i Marco:

Dèficit no és deute però el deute es genera per dèficit. I el problema és que eixe deute del 6,5% a l'any 1995 va passar a un deute del 40% del PIB quan vosté va deixar el govern.

Dit això, jo recorde, perquè sóc lector de diaris, no estava en esta cambra, que durant cinc vegades les reclamacions d'esta cambra van arribar a Madrid i allí ningú de vostés va defensar eixes tesis. A Contreras, en el port de Contreras s'acabaven les seues reivindicacions, s'acabaven les seues reivindicacions. ¡Caram!, deien ací una cosa i en feien una altra a Madrid.

I això no és jugar net, de veritat vos ho dic perquè, al final, la gent, les coses se saben. Jo no estava en la cambra però llegia els diaris, llegia els diaris. Això és molt important perquè resulta que les coses s'han d'explicar totes.

I, en este cas, és evident que vostés no han fet el que havien de fer, i han estat vint anys ací i nosaltres hem arribat a l'any 2009, vàrem aconseguir fer una cosa que estava excel·lentment mal plantejada en l'*statu quo* del 2002, que és intentar fer, per exemple, descongelar la població de referència, que significava que com la població valenciana havia crescut molt més que l'espanyola cada any rebíem menys diners del sistema de finançament que al principi del procés, ja estàvem malament i anàvem a pitjor.

Això ho vàrem descongelar a l'any 2009, i vàrem fer més coses, vàrem aconseguir sis euros per càpita més que en l'*statu quo* del 2002. I saben vostés que això és absolutament insuficient, vàrem millorar el procediment però és insuficient.

I per això, en este moment, estem demanant un canvi absolut de l'*statu quo*, que és l'única manera d'eixir del pou en què estem.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies.

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat José Enrique Muñoz.

El senyor Muñoz Lladró:

Senyor president, gràcies.

Bueno, yo le voy a preguntar por una cuestión de bastante actualidad que son los créditos que se le concedieron por parte del Instituto Valenciano de Finanzas a empresas relacionadas con la trama Taula, pero creo que es importante contextualizar en qué contexto se dieron estas ayudas.

Creo que ahora está bien recordar en esta cámara una serie de conversaciones privadas, que luego se hicieron públicas, y que nos sonrojan a todos. Y las voy a leer textualmente.

Le decía una exconcejala del Partido Popular a Marcos Benavent: «¡Oye!, tenemos muchas cosas entre manos, la Rambleta está a puntito de caramelo a favor de esta gente.» Y enfatizaba: «Es el chollo de la vida de cualquiera. Veinte años, Marco, veinte años».

A estas empresas, bueno, se creó una unión temporal de empresas, en concreto Bulevar del Arte y la Cultura, ¡qué casualidad!, empresas como –que hoy todos conocemos– Engloba; la constructora CIES, que también todos conocemos y que casualmente siempre están por ahí; y el que siempre está por ahí que es Enrique Ortiz, cuyos tentáculos no se agotan en la ciudad de Alicante, no se agotan en la provincia de Alicante sino que traspasan fronteras y, también, vinieron a la Rambleta a aprovecharse.

Y claro que el contrato era el contrato de su vida, veinte años a razón de 60 millones de euros pagados por todos. Como decía María José Alcón, un caramelito que no se nos podía escapar. ¡Y tanto que no se les escapó ese caramelito!

Luego, hemos conocido otros créditos concedidos por el Instituto Valenciano de Finanzas, como es el caso del IVAM. ¡Oh, sorpresa!, la señora Consuelo Ciscar, como buena superviviente política que es se sigue agarrando al Consell Valencià de Cultura, también estuvo participando de estos créditos procedentes del Instituto Valenciano de Finanzas.

Y ahora viene el premio gordo, Arturo Torró, el señor exalcalde de Gandía, miembro del Partido Popular, recibió 3,3 millones de euros del Instituto Valenciano de Finanzas en dos tramos: 1,8 millones en un primer momento y 1,5 millones en un segundo momento con las mismas garantías que daban en el primero y sin haber devuelto ni un duro. ¡Oh, casualidad!,

¡cómo se utilizaban los dineros públicos!, ¡cómo se utilizaba el dinero del Instituto Valenciano de Finanzas! Y mi pregunta va en este sentido.

El Partido Popular prostituyó la razón de ser del IVF –yo creo que en eso no tenemos nadie ningún tipo de duda– en el momento de mayor iliquidez en el sistema financiero español y valenciano, cuando las pymes se veían obligadas a cerrar porque no podían acceder a créditos y, ¡jojo!, pequeñas y medianas empresas que eran rentables pero que no podían pagar a proveedores porque La Generalitat en muchas ocasiones impagaba sus deudas. En ese momento, el Partido Popular decidió aplicar lo que se conoce como «capitalismo de amiguetes», aquí en la Comunidad Valenciana se llamaba, mejor dicho, «amiguismo del alma», y no dejaron caramelitos que se les escaparan, no dejaron ningún chollo que se les escapara.

Y mi pregunta va por ahí: ¿podría usted, señor *conseller*, explicarnos con mayor amplitud en qué consistieron estos créditos del Instituto Valenciano de Finanzas concedidos a empresas relacionadas con la trama o con la operación Taula con el señor exalcalde de Gandía, Arturo Torró, con la red corrupta del Instituto Valenciano de Arte Moderno que lideraba Consuelo Ciscar? ¿Podría darnos luz a todo este auténtico drama que hemos vivido de corrupción que hoy abre todos los telediarios españoles y nos avergüenza a todos los valencianos por veinte años de mal gobierno y corrupción del Partido Popular?

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

(*Inoïble*) ... i fundacions relacionades amb la investigació judicial anomenada «operació Taula», que varen rebre crèdits de l'Institut Valencian de Finances, he de dir-li que la informació de la investigació està sota secret de sumari i, per tant, desconexim en estos moments quines empreses i fundacions estan sent investigades; a més a més de ser inoportuna la divulgació de qualsevol informació que pugua ser d'interés per a les investigacions, així com qualsevol pronunciament sobre la legalitat d'actuacions que hauran de ser jutjades pels tribunals.

Malauradament, senyoria, la corrupció política esguita cada dia l'actualitat valenciana per culpa de la gestió del Partit Popular al llarg dels darrers anys en les institucions que han governat.

Estem assistint a una llarga traca, una traca de casos d'utilització de les institucions públiques, les seues potestats i els seus pressupostos per a usos partidistes i clientelars convertint-les, de pas, en camp adobat per a desenvolupar al seu voltant carreres d'enriquiment personal propiciades o consentides, ¡o consentides!, i alguna també –segur– que de sorpresa per als seus dirigents.

És allò que té haver construït al llarg de vint anys una cultura de relació amb el sector públic en la qual els favors, les contraccions opaques, el finançament polític en B i les comissions il·legals eren pràctica habitual; en altres paraules, important a les nostres terres la cultura de la *¡mordida!*, o això que a Sicília es diu el *pizzo*, el *pizzo*, terme aquest molt utilitzat en el dialecte sicilià que fa referència als ingressos per extorsió i correspon etimològicament a la paraula valenciana *pessic*, en valencià.

Afortunadament, en el nostre cas la justícia i la societat han reaccionat a temps i un per un van aflorant els casos. L'operació Taula és un entramat que ens avergonyís als valencians i les valencianes, els quals ni de cas, ¡ni de cas!, som així.

Exemples com CIEGSA, una arquitectura presumptament delicativa que pivotava al voltant de sobre costos per obres i personal que cobrava sense treballar, l'escàndol de la xarxa que a les comarques centrals es dedicava a posar estores de gespa artificial i enllumenat LED exhaurint les arques municipals, els contractes sucosos que des d'Imelsa s'adjudicaven a empreses com Engloba a canvi de pessics, *pizzos* en sicilià, a càrrec dels diners públics o les obres de la vella presó model de València són casos que estan eixint a la premsa i que estan sent investigats per l'UCO, Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil.

Com pot veure la seua senyoria, estes són targetes de presentació del Partit Popular respecte a la seua forma de gestionar les institucions públiques.

A més a més, ara sabem que l'intergrup de transparència i lluita contra la corrupció del Parlament Europeu investigarà el presumpte finançament il·legal del Partit Popular valencià, deixant palés un dopatge a l'hora de presentar-se a les campanyes electorals, el qual crea unes condicions de desigualtat i d'injustícia en detriment d'altres forces polítiques.

Amb aquest comportament aprofitat, poc ètic i, fins i tot, il·legal dels mestres de la cosa, ¿què cal esperar que hagen fet els alumnes més avantatjats i atrevits sense complexos quan han tingut una caixa a mà?

Com deia, senyoria, afortunadament la nostra societat i les nostres institucions han reaccionat a temps. L'actual govern de La Generalitat està compromès amb la transparència perquè isca tota la corrupció passada i perquè no torne a passar, per activa i per passiva, denunciant davant la fiscalia o col·laborant amb la màxima diligència i transparència amb les investigacions policials i judicials i amb tots vostés, amb ¡tots!, amb tota la cambra, tots vostés com a directes representants dels valencians, aconseguirem que això siga una realitat i qualsevol relació entre la Comunitat Valenciana i la corrupció siga un mal somni del passat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, honorable conseller.

Senyories, escoltem ara la pregunta que formula l'il·lustre diputat Jordi Juan Huguet al conseller d'Hisenda i Model Econòmic.